

Ügyszám:

IV/1047-2/2018

Érkezett:

2018 AUG 21.

Példány:

1

Kezelőiroda:

du'

Hiv.sz: IV-1047-1/2018.

*Dr. Bitskey Botond úrnak,
főtitkár*

Alkotmánybíróság**1015 Budapest, I. ker.**

Donáti u. 35-45.

Levelezési cím: 1535 Budapest, Pf.: 773

Tisztelt Főtitkár Úr!

1) Főtitkár úr a 2018. július 2. napján kelt fenti számú levelében az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 52.§ (1) és (1b) bekezdése, a 27.§-a és 26. § (1) bekezdésére hivatkozással kifejtette, hogy az indítványozó által alkotmányjogi panasszal támadott, és megsemmisíteni kért

- a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26. M. 1511/2015/17. sz. ítélete, a Fővárosi Törvényszék 8. Mf. 680.489/20016/5. sorszámú ítélete és a Kúria Mfv. II. 10.329/2017/4. sorszámú hatályban fenntartó ítélete; továbbá
- az 1995. évi LX. törvény 31.§ (2) bekezdése és 2003. évi XLV. törvény 127.§ (1) bekezdés a) pontja

elleni indítvány tekintetében az indítvány kiegészítésre szorul, mert nem tartalmaz kellő alkotmányjogi szempontú indokolást arra nézve, hogy a „támadott döntések és jogszabályi rendelkezések az indítványozónak az Alaptörvényben biztosított jogát mennyiben és miért sértik. Felhívta a figyelmet arra, hogy az indokolásnak célszerű kiterjednie az alkotmányjogi panaszban hivatkozott valamennyi rendelkezésre.

Tájékoztatott arról, hogy az Abtv. 26.§ (1) bekezdése alapján csak olyan rendelkezés Alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérheti, amelyet a támadott döntések meghozatala során a bíróságok alkalmaztak.

Utalt arra, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény R. cikk (1)-(3) bekezdése, 26. cikk (1) bekezdése, 28. cikkére történő hivatkozás alkotmányjogi panaszban nem lehetséges, mivel ezek a rendelkezések az indítványozó számára nem tartalmazznak jogot. Felhívta a figyelmet arra, hogy az alkotmányjogi panasz alapján érdemi alkotmánybíróági eljárás megindítására abban az esetben van lehetőség a hiánypótlás maradéktalanul megfelelni az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében foglaltaknak.

2) Tisztelt Főtitkár úrnak, a hiánypótlási eljárással összefüggésben jelzem, hogy az Alkotmánybíróság ügyrendje 12.§-a alapján 2018. július 23-tól augusztus 31-ig az Alkotmánybíróság ítélezési szünetet tart. Tekintettel arra, hogy az indítvány hiánypótlásra vonatkozó felhívást 2018. július 17. napján vettem át, kérem Főtitkár urat, hogy a **hiánypótlásra nyitva álló határidő fennállását** a hiánypótlásra már 2018. július 18-tól július 23-ig eltelt 6 napi idő beszámításával – **2018. szeptember 24-ig** szíveskedjék figyelembe venni, és **erre tekintettel a határidő meghosszabbítását ekként engedélyezni szíveskedjék.**

3) Az Abtv. 26. § (1) bekezdésében foglalt – jogszabály alaptörvény ellenessége – fennállását és megsemmisítésének indítványozását álláspontom szerint **olyan jogszabályi rendelkezés tekintetében is érvényes indítványként kell kezelni, amely jogszabályi rendelkezést a bíróság azért hagyott figyelmen kívül, mert az hatályon kívül helyezésre került, azonban a bíróság ezt Alaptörvény-ellenesen, tévesen ítélte meg, mert az adott jogviszonyra – a hatályon kívül helyezés ellenére - alkalmaznia kellett volna.**

Indítványozó

a) *a felperes perköltségben történő marasztalásának jogalapjaként, az alperes költségvetési szerv jogtanácsosa perköltségének megállapítása során, az ügyvédi díjszabás alapján történő megállapítása és felperesnek ezen költségekben való marasztalása miatt, eljárási jogi és anyagi jogi okból az 1995. évi LX. törvény 31. § (2) bekezdése megsemmisítése iránt terjesztett elő indítványt, amely a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 75. § (4) bekezdését hatályon kívül helyezte; továbbá*

b) *a felperesnek a 2011. szeptember 15-ei előtti idejének a 2002. május 27-től a Miniszterelnöki Hivatalban létesített közszolgálati jogviszonyba beszámítandó ideje figyelmen kívül hagyása miatt, anyagi jogi okból a 2003. évi XLV. törvény 127.§ (1) bekezdés a) pontja megsemmisítése iránt terjesztet elő indítványt, amely a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény (Ktv.) 19.§ (4) bekezdése első mondatát 2003. július 1-je hatállyal hatályon kívül helyezte.*

A hatályon kívül helyezett rendelkezés az alábbi volt:

Ktv. 19. § (4) bekezdés első mondata:

„(4) Ismételten létesített közszolgálati jogviszony felmentéssel történő megszűnésekor a végkielégítés alapjául a korábbi végkielégítést követően közszolgálati jogviszonyban töltött időt lehet figyelembe venni.”

Úgy vélem, hogy a hatályon kívül helyezett fenti rendelkezést, a hatályon kívül helyezés ellenére a felperes keresete elbírálásakor a bíróságoknak alkalmazniuk kellett volna, mert a 2002. május 27-ei Miniszterelnöki Hivatalnál ismét történt jogviszony létesítéskor irányadó rendelkezés volt, és ezt követően került sor 2003. évi XLV. törvény által 2003. július 1-jén a hatályon kívül helyezésre. A felperes jogviszonya pedig a Miniszterelnöki Hivatalnál 2001.

szeptember 15-ei hatállyal *nem felmentéssel szűnt meg, hanem közös megegyezéssel*, éppen ezen rendelkezést is figyelembe véve.

A 2003. évi XLV. törvény mivel átmeneti rendelkezést nem tartalmazott, a folyamatos – 2006. november 16-ai felmentési iratban foglalt jogviszony számítás és a felperes indítványozót a jogviszony mértékéhez igazodó járandóságok tekintetében, **a Ktv. 19.§ (4) bekezdésének első mondata szerinti törvényi szabályt – a hatályon kívül helyezés ellenére - a felperes javára figyelembe kellett volna a bíróságoknak vennie.**

Továbbá a megszerzett jogokat a 2003. július 1-jén hatályba lépő hatályon kívül helyezéssel (a jogviszonyba történő beszámítás mellőzésével) és a törvényhozó által megalkotott átmeneti szabály kimondása nélkül, azaz az indítványozó 1981. évi március 15-ei közszolgálati jogviszonyába beszámítandó jogviszonyának keletkezésére visszaható hatállyal nem lehetett volna megvonni.

Mindez sérti az indítványozónak az emberi méltósághoz való jogát, a 2003. július 1-je előtt fennálló közszolgálati jogviszonyok megszüntetésekor az enyhenő elbánáshoz való jogát, azaz a diszkriminációmentességet, a közhivatal-viseléshez való jogát, és a tulajdonhoz való jogát, mert ezzel a jogalkotással (bírósági Alaptörvény-ellenes jogértelmezéssel) a felperes indítványozónak az alperes és eljáró bíróságok érdemi kárt is okoztak a beszámítás mellőzésével.

A Pp. 75.§ (4) bekezdésének a hivatkozott rendelkezése megsemmisítésére arra tekintettel történt indítványtétel, hogy a Kúria Mfv. II.10.329/2017/4. sorszámu ítéletének a 100.000,- Ft ügyvédi munkadíjnak az alperesi jogtanácsos részére a felperes kötelezése a Kúria ítéletének [34] hasábjában foglalt indokolásával Alaptörvény-ellenes.

A jogtanácsosi és az ügyvédi munkadíj közötti különbség jogi tekintetben nem szűnhetett meg, mivel a jogtanácsosok díjazására vonatkozó felhatalmazás továbbra is fennmaradt, a 32/2003. (VIII.22.)IM rendelet megalkotására vonatkozó felhatalmazás, de maga a miniszteri rendelet sem terjed ki a jogtanácsosokra.

Ebből pedig okszerűen következik, hogy a jogtanácsosokra az ügyvédek díjazására irányadó IM rendelet nem alkalmazható, így a jogtanácsosoknak díjazás csak az 1952. évi III. törvény 75. § (3) bekezdése alapján lett volna megállapítható!

A Pp. 75. § (4) bekezdését az 1954. évi VI. törvény 21. §-a iktatta be. Az indítványozó szerint ezt a rendelkezést mivel az 1995. évi LX. törvény 31. § (2) bekezdésével hatályon kívül helyezte, a Pp. 75.§ (4) bekezdését érintő hatályon kívül helyezést nem lehet olyan hatályon kívül helyezésnek tekinteni – mint amelyre a Kúria az ítéletének [34] hasábjában utal; azaz mintha ez a hatályon kívül helyezés a jogtanácsosok és az ügyvédek közötti díjazás azonosságának jogi alapját megteremtette volna, mivel továbbra is fennmaradt a 75.§ (3) bekezdése, amely szerint ha a fél meghatalmazottja nem ügyvéd, akkor ezen törvényhely rendelkezik arról, hogy munkadíj nem állapítható meg, tehát ez a rendelkezés a jogtanácsosra is vonatkozik!

Ugyanakkor – ha a szándék az volt, hogy a törvényhozó a jogtanácsosok és ügyvédek díjazása között azonosságot vezessen be – akkor a hatályon kívül helyezés Alaptörvény-ellenes volt, mivel a jogtanácsosok és az ügyvédek más-más piaci területen végzik eltérő gazdasági-biztonsági kockázattal a jogi tevékenységüket. A jogtanácsosoknak minden költségüket a munkáltató – mintegy közfeladat (költségvetési szerveknél, mint jelen esetben az alperesnél) vagy magánfeladat ellátásaként fedezi (függetlenül attól, hogy a jogtanácsos éppen milyen tevékenységet végez); míg ez az ügyvédek esetében nem áll fenn, mert az ügyvéd a megbízó által adott megbízás szerint, a megbízó költségviselése mellett végzi a tevékenységét.

4) Az Abtv. 52.§ (1) bekezdés és (1b) bekezdése az indítvány vonatkozásában az alábbi törvényi rendelkezéseket tartalmazza:

Abtv. 52. § (1) Az indítványnak **határozott kérelmet** kell tartalmaznia.

[...]

(1b) Az (1a) bekezdésben foglalt eseteken kívül a kérelem akkor határozott, ha egyértelműen megjelöli

a) azt az alaptörvényi, illetve törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá amely az indítványozó jogosultságát megalapozza,

b) az eljárás megindításának indokait, alkotmányjogi panasz esetén az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét,

c) a 38. §-ban meghatározott eljárás kivételével az Alkotmánybíróság által vizsgálendő jogszabályi rendelkezést vagy bírói döntést, továbbá a 33. §-ban meghatározott eljárás indítványozása esetén az Országgyűlés határozatát, illetve a 34–36. §-ban meghatározott eljárás indítványozása esetén az alaptörvény-ellenes működést, magatartást vagy hatáskörgyakorlást,

d) az Alaptörvény, illetve a nemzetközi szerződés megsértett rendelkezéseit,

e) az indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés vagy – a 33. §-ban meghatározott eljárás indítványozása esetén – az Országgyűlés határozata miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével vagy a nemzetközi szerződéssel, továbbá a 34–36. §-ban meghatározott eljárás indítványozása esetén az indítványban foglalt kérelem részletes indokolását, valamint

f) a kifejezett kérelmet a jogszabály, jogszabályi rendelkezés vagy a bírói döntés megsemmisítésére, illetve az Alkotmánybíróság döntésének tartalmára.

a) Indítványozó:

- megjelölte azt az alaptörvényi vagy törvényi rendelkezést, amely **megállapította az Alkotmánybíróság hatáskörét**: ez az Abtv. 26. § (1) bekezdése és 27.§-a; és

- megjelölte (és most itt összefoglalva ismét megjelöli) az Alaptörvény rendelkezését, amelyre az indítványozó jogosultságát megalapozza:

- ez az **Alaptörvény I. cikk (1) bekezdés; II. cikk; XIII. cikk (1) bekezdés; XV. cikk (1)-(2) bekezdés; XVII. cikk (4) bekezdés, XXIII. cikk (8) bekezdés, XXVIII. cikk (1) bekezdés**, továbbá a következő törvényi rendelkezéseket:

- a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény (Ktv.) **19. § (4) bekezdésének első mondata (1981. március 15-től 2001. szeptember 15-ig a bíróságoknál és Miniszterelnöki Hivatalnál eltöltött időknek a közszolgálati jogviszonyban töltött időbe történő beszámítása**:

- a Ktv. 19.§ (4) bekezdése figyelembe vételével számított közszolgálati jogviszony ideje alapján a **Ktv. 19.§ (2) bekezdés szerinti többlet-végkielégítés számítása és kifizetése**),

- a **Ktv.49/E. § (2) bekezdése b) pontja (köztisztviselői 30 éves jubileumi jutalma)** a Ktv. 60.§ (4) bekezdése **(a közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése miatt az átalány-kártérítés 12 havi összegben történő megállapítása)**,

- a **Ktv. 60. § (5) bekezdése (a Kúria közszolgálati jogviszony megszüntetésének jogellenességét megállapító Mfv. III.10.422/2012/6. sorszámu ítéletének meghozatala időpontjában – 2013. június 10-ei hatállyal – az alperes jogelődjénél a közszolgálati jogviszony megszűnésének megállapítása, és a Legfelsőbb**

Bíróság 49/1999. munkaügyi elvi határozatának [Mfv. II.10.500/1995.] jogellenes mellőzése);

- a jogviszony jogellenes megszüntetésével összefüggésben a Ktv. 60. § (5) bekezdése alapján a közszolgálati jogviszonyban eltöltött többlet időhöz képest a Ktv. 19.§ (2) bekezdése alapján többlet-végkielégítés számítása és kifizetése); valamint

- a Ktv. 71.§ (2) bekezdés a) pontja alapján alkalmazandó, a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 136.§-a (a közszolgálati jogviszony megszűnésének 2013. június 10-én történő megszűnéséhez képest 2006. július 2-től 2013. június 10-ig terjedő időre a ki nem adott szabadság pénzbeni megváltása).

- a Ktv. 60.§.§ (4) bekezdése alkalmazása során az átalány-kártérítés számításánál a képzettségi illetménypótlékának az illetményből való mellőzése, s így az átlagkereset összegéből való kizárása [Kúria ítélete [33] indokolása].

b) Az Alkotmányjogi panasz eljárás megindításának indokait és az Alaptörvényben biztosított jog(ok) sérelmét, Indítványozó (röviden) az alábbiakban foglalja össze.

Indítványozó úgy ítéli meg, hogy mint hosszú éveken keresztül a köz szolgálatában álló személy, nem kapott tisztességes elbánást a jogviszonya megszüntetésénél.

A 2006. decemberben felperes indítványozó által előterjesztett keresetet – amely a vezetői megbízás visszavonása jogellenességének megállapítása és jogkövetkezmények alkalmazása, valamint a közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése, jogkövetkezmények alkalmazása és kártérítésre irányult – az I-II. fokú bíróság jogerősen elutasította.

Felperes indítványozó felülvizsgálati kérelme alapján a Kúria az Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámu, 2013. június 10-én hozott ítéletével a keresetet elutasító rendelkezések egy részét hatályában fenntartotta, a felperes indítványozó vezetői megbízása visszavonása jogellenességének megállapítása és a közszolgálati jogviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása iránti keresetet alaposnak találta, és ezzel összefüggésben az első fokú bíróságot új eljárásra utasította. Mivel a felperes a felülvizsgálati kérelemben kifogásolta a felmentési idő számítását, ezzel kapcsolatban a Kúria a Ktv. 60.§ (8) bekezdése alapján megállapította, hogy a felperes jogviszonya – mivel a felmentési idő számítása a felmentést nem teszi jogellenessé – a 2007. július 2-án szűnt meg. Az egyébként pedig jogellenes jogviszony megszüntetés következtében a kereseti kérelmek elbírálása érdekében új eljárást rendelt el, amelynek lefolytatására az első fokú bíróságot utasította.

A megismételt eljárás során a felperes a keresetét előterjesztette arra, hogy a Ktv. 60.§ (5) bekezdése alapján az I-II. fokú bíróság állapítsa meg, hogy a közszolgálati jogviszony a Legfelsőbb Bíróság 49/1999. sz. munkaügyi elvi határozatában kifejtettek tekintettel a Kúria Mfv. III.10.422/2012/6. sorszámu ítélete meghozatala napján, azaz 2013. június 10-én szűnt meg.

A felperes indítványozónak ugyanis a közszolgálati jogviszony megszüntetése jogellenességének ilyen módon történő kimondására tekintettel a jogviszonya nem a felmentés alapján a felmentési idővel számított időpontban, hanem mivel a felperes a visszahelyezését a jogellenesség miatt nem kérte, a jogviszonya Kúria ítéletének jogellenességet kimondó időpontjában szűnt meg. Ettől ugyanis – a felperes keresetére tekintettel – eltérni nem lehetett volna. A közszolgálati jogviszony 2013. június 10-ei megszűnéséhez képest a felperesnek járt volna a 30 éves jubileumi jutalom, a közszolgálati jogviszonyba beszámítandó többlet időre

tekintettel (2007. július 2-től 2013. június 10-ig) többlet- végkielégítés, valamint a szabadságmegváltás.

Felperes jogsérelme, hogy ezt a törvényen alapuló (ex lex) közszolgálati jogviszonyt az I-II. fokú bíróság és a Kúria hatályban fenntartó ítélete nem állapította meg. **A bíróságok nem alkalmazták a törvényi rendelkezés ellenére, hogy a felperes indítványozó közszolgálati jogviszonyát erre az időre a Ktv. 60.§ (5) bekezdése alapján megállapítsák. Ezt a felperes kereseti kérelmére sem tették meg!**

A jogellenes közszolgálati jogviszony megszüntetésével összefüggésben ezt a **jóvátételt a törvényhozó által alkotott norma ellenére**, a bíróság nem szolgáltatta, és így elmaradtak azoknak a bekövetkezett anyagi hátrányoknak a kompenzálása, amely a jogellenes vezetői megbízás visszavonásából és közszolgálati jogviszony megszüntetéséből azt ezt kimondó Kúria által hozott ítélet meghozataláig eredtek. Az I-II. fokú bíróság, és a Kúria - annak ellenére, hogy a felperes indítványozó jogviszonyának megszüntetése jogellenes volt, és a felperes a jogviszonya helyreállítását nem kérte – nem állapította meg azt, hogy az indítványozó közszolgálati jogviszonya a jogellenességet kimondó bírósági ítélet meghozatalának napjával szűnik meg, mint ahogy erre a 49/1999. munkaügyi elvi határozat is rámutatott.

A felperes indítványozó ebből eredően sérelmét a bíróságok pártatlanságának hiánya és diszkriminációs okból előálló sérelemként tartja fennállónak, mivel nincs tudomása arról, hogy más esetekben a bíróság mellőzte-e a Ktv. 60. § (5) bekezdését alkalmazni. A diszkrimináció alapja pedig az, hogy az alperes egy minisztérium volt, amely a jogellenesen szüntette meg felperes indítványozó közszolgálati jogviszonyát.

A bíróságok pártatlanságának hiánya és a diszkrimináció kifejezésre jut a polgári peres eljárásban abban is, hogy a minisztériumi jogállású alperes kifejezett, szándékos jogszabálysértéssel vonta vissza felperes indítványozó „sosem volt”, nem létező vezetői megbízását és szüntette meg a felperes közszolgálati jogviszonyát azon okból, mert felperes indítványozó egy beosztott főtanácsosi állást nem fogadott el a minisztériumban [mint később a Kúria megállapította, hogy azt nem is volt köteles elfogadni a vezetői megbízás visszavonásának jogellenességére tekintettel].

Ezt támasztja alá az is, hogy a felperest a Ktv. 60. § (4) bekezdése alapján megillető legfeljebb 12 (tizenkettő) havi átalány-átlagkeresetének megfelelő összeg helyett, az eljáró bíróságok mindössze 4 (négy) havi átalány-kártérítési átlagkereset összeget állapítottak meg úgy, hogy az átlagkereset számításánál nem vettek figyelembe a felperes indítványozó képzettségi pótlékát. A munkáltatói jogkört gyakorló minisztérium által elkövetett jogsértést, csak „jogalkalmazói tévedésnek” állították be, a szándékos jogsértés helyett!

A 2007. július 2-ai jogviszony megszüntetés idejéhez képest a 4 havi átalány-összeg csak a Fővárosi Törvényszék 8. Mf. 680.489/2016/5. sorszámú, 2017. január 16-án kelt jogerős ítéletével emelkedett jogerőre, közel 10 évvel később, és a minisztérium kamatfizetési kötelezettségét sem ismerték el a bíróságok.

Ebből következően elmaradt a közszolgálati jogviszony 2017.július 2-től 2013. június 10-ig terjedő időre a közszolgálati jogviszonyból eredő, a felperes által igényt járandóságok (30 éves jubileumi jutalom, szabadságmegváltás, a szolgálati idő emelkedése miatt a többlet-végkielégítés megállapítása) elszámolása, mivel ezen igényeket a bíróságok csak 2007. július 2-ig terjedő ideig vették figyelembe.

Felperes indítványozó úgy véli, hogy ez sérti az Alaptörvény I. cikk, II. cikk, XIII. cikk (1) bekezdése, XV. cikk (1)-(2) bekezdése, XVII. cikk (4) bekezdés, XXIII. cikk (8) bekezdése, XXVIII. cikk (1) bekezdése rendelkezéseit.

Indítványozó úgy véli, hogy gátat kell Tisztelt Alkotmánybíróságnak szabnia azzal a folyamattal szemben, amely a nem valós indokokkal mellőzi az állami költségvetést apasztó döntés

meghozatalát, vagy a féllel szembeni ellenérzés, vagy ki tudja milyen indok miatt a polgár jogos követeléseinek megítélését a jogszabályok alkalmazásának befagyasztásával.

Ez nem jelenti azt, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság – mint ahogy számos határozatában – kinyilvánította – „negyedfokú” bíróság lenne, de Tisztelt Alkotmánybíróság végre legyen „Bíróság”.

Indítványozó álláspontja szerint nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy „a bíróság nem alkalmazza a jogot”. Indítványozó esetében ez történt, amikor az I-II. fokú bíróság és a Kúria a Mfv. II. ítéletében a Ktv. 60. § (5) bekezdését nem alkalmazta, és ebből következően a felperes kereseteit nem bírálta el.

Erre tekintettel kéri indítványozó a Kúria ítéletének teljes egészében, míg az általa hatályában fenntartott jogerős ítéletnek a felperes keresetét elutasító és a II. fokú bíróságnak az ezt helyben hagyó ítéleti rendelkezése, és a II. fokú ítéletnek a fellebbezési perköltségben hozott ítéleti rendelkezése tekintetében történő megsemmisítését.

Kéri további az indítvánnyal támadott jogszabályi rendelkezések megsemmisítését.

Alapvető alkotmányossági kérdésként merül fel, hogy van-e helye ilyen tekintetben az I-II. fokú ítélet részbeni megsemmisítésének. Indítványozó álláspontja szerint ilyen alkotmánybírósági döntés meghozatalát az Abtv. nem zárja ki.

c) Az Alaptörvény-ellenesség tekintetében felülvizsgálni kért bírói döntéseket (amelyek az ügy érdemében születtek), valamint a megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezéseket az indítványozó megjelölte.

d) Indítványozó megjelölte az Alaptörvény megsértett rendelkezését.

Ennek kapcsán Indítványozó tudomásul veszi Főtitkár úr álláspontját, hogy az Alaptörvény R. cikk, 26. cikk és 28. cikk nem lehet hivatkozási alap.

Megjegyezem azonban, hogy az Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pontja nem zárja ki azt, hogy az Alaptörvénynek „Szabadság és Felelősség” fejezetén kívüli rendelkezése megsértésére az alkotmányjogi panasz kapcsán a „Szabadság és Felelősség” fejezetben megsértett alapvető jog sérelmével összefüggésben ne lehetne hivatkozni úgy, hogy azt az Alkotmánybíróság érdemben figyelembe vegye.

e) Indokolást arra nézve, hogy az indítvánnyal támadott jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével, nemzetközi szerződéssel az alkotmányjogi panasz indítvány IV része (21-25) tartalmaz.

Nyilvánvalónak tartom én is, mint indítványozó jogi képviselője, hogy nincs olyan alkotmányjogi panasz, amelynek alátámasztására ne lehetne még több indokot felhozni.

Sajnálatos módon az Abtv. nem ad normatartalmat arra, hogy „alkotmányossági szempontból” az indokolásnak mit kell tartalmaznia, és módszerében milyen tematika alapján fejtendő ki az „alkotmányossági szempont”. Úgy vélem, hogy az Abtv.-ben foglalt „indokolás”-nak eleget tesz, ha az indítványozó kifejti a bírósági határozattal szemben, hogy az miért sérti az Alaptörvényben foglalt jogait. Gondolom ennek legalapvetőbb tényezője az, hogy a bíró bizonyos jogi normát miért alkalmazott, miért úgy alkalmazott, ahogy azt a döntésénél megtette, avagy miért mulasztotta el olyan jogi norma alkalmazását, amelyet az adott tényállásnál alkalmaznia kellett volna, de arról nem szólt, azt meg sem említette, vagy megemlíttette, de az alkalmazásból kizárta.

Indítványozó úgy véli, hogy ezeket a szempontokat az indítványában érvényesítette, és az észrevételeit alapvetően megtette.

Főtitkár úr jelzése arra utal, hogy az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálásához további indokolást tartana szükségesnek, így erre tekintettel – ha a határidő hosszabbítást engedélyezi – indítványozó az „alkotmányjogi” érvelését – 2018. szeptember 24-ig ki fogja egészíteni.

f) Indítványozó határozott kérelmet terjesztett elő bírósági döntések és a jogszabályi rendelkezések megsemmisítésére [bírósági döntés esetében: lásd fenti 4/b. pontot, jogszabályi rendelkezések tekintetében a fenti 3) pontot).

Budapest, 2018. augusztus 15.

Tisztelettel és köszönettel:

